

ikke des mindre nødvendiggør kraftig Medvirkning fra Fredsvennernes Side.

Vi beder dem derfor indstændig, som private Personer eller som Repræsentanter for Foreninger, at tage den størst mulige Del i den Subskription, som vi aabner i vor Komité's Sekretariat (Adr.: Hr. *Elie Ducommun*, Bern, Schweiz), for at vi straks kan skride til Udførelsen af dette overordentlig nyttige Arbejde, som er besluttet af den 3dje Verdensfredskongres, og til Dannelsen af en Fond, bestemt til at sikre Bureauets Tjeneste i Fremtiden.

Kvitteringer udstedes under Komitéens Ansvar for ethvert Pengebeløb, som ydes, op paa næste Kongres gøres Regnskab for Resultatet af Subskriptionen, saa vel som for Anbringelsen og Brugen af Fonden.

Bern, d. 16. November 1891.

Fredrik Bajer, Elie Ducommun,
Formand. Sekretær.
København N. Bern.

Angelo Mazzoleni, Hodgson Pratt,
Milano. London.

[Det 5te Medlem, Alfred Love, Philadelphia, var fraværende.]

Dansk Fredsforenings Bureau (Adr.: København N) kvitterer for de Bidrag, som sendes gennem det.

Kvindebladet „Hvad vi vil“, som stadig paa alle Maader støtter Fredsbestræbelserne, behøver næppe at give ovenstaaende Opfordring nogen Anbefaling. Red.

Nytaarshilsen fra Fyen.

Til „Hvad vi vil“ i det nye Aar jeg Held og Lykke og Glæde spaar.

Hav Tak for det gamle, for dristigt Mod, for Savnet, hvorpaa Du raadte Bod.

Var end din Optraeden lille, beskeden, vi føler, Du kæmper for Sandhed og Freden.

Og flyv kun dristig fremdeles ud og bring fra Fæller et lille Bud.

Bliv Mødested kun for Penne gode, der kæmper for hvad, de for Alvor troede.

At samle og hele til Samfundets Glæde, hver Mand og Kvinde i sluttet Kæde.

Til fælles Arbejde, fælles Sag, der lyser for Danmark en bedre Dag.

Til „Hvad vi vil“ i det nye Aar vi Held og Lykke og Glæde spaar.

Og Du, som yderst paa Skranken stod, og viste saa djævert og frejdigt Mod, og lagde Navn til vor Arbejdssag, Gud signe dig hele Aarets Dag.

„Hvem Aanden kaarer han vaabenklæder,“ han fører sine til Sejr og Hæder. Men Du lagde Navn til vor fælles Sag, Gud signe dig hele Aarets Dag.

K. N.

Valget i Lyngby.

Oberst Colding, Militaristen, han, hvis Program er fremdeles at bygge Fæstninger paa Trods af Folkets Vilje, 1151 Stemmer, og Maler Jensen, Socialdemokraten, hvis Program er at bygge Folket et Hjem med Plads og Rum for hjemløse Smaa, med Skoler for de Unge og en fredelig Alderdom for de Gamle, 445 Stemmer — et smukt Resultat, skriver Oppositionsbladene. — Nej, et meget fattigt Resultat. Og er Skylden herfor ikke til *Dels Kvindernes*?

De har ikke ved dette Valg staaet ved Mændenes Side; thi hvis de havde det, var Stemmeantallet rimeligvis blevet omvendt.

Man kan forstaa, at en Mand, der sidder med Kone og Børn, kan blive svag ved Trudslens om at miste sit Arbejde, hvis han stemmer efter sin Overbevisning, naar hans Kone klager og jamrer sig; ja, man kan næsten tilgive hans Fejhed. Men en Mand bliver stærk, og Trudslens taber sin Magt, om Hustruen paa Valgdagen med Kærlighed ser ham ind i Øjet og siger: „Glem i Dag, at Du har Kone og Børn og vær tro mod din Overbevisning!“ Gør alle Hustruer det, kan man være vis paa, at den Valgkandidat, der arbejder for al sand Kultur og Menneskeret, vil sejre over den Militarist, der vil sætte Landets Penge i et saa uproduktivt Foretagende som Københavns Befæstning. Og man kan være vis paa, at den Arbejder, der har Mod og Sandhedskærlighed til at være sin Mening bekendt, dog i Længden bliver den, der foretrækkes, agtes og æres — og mister ikke sit Arbejde. Men Kvinderne har ikke støttet dette Valg, og her har vi Resultatet! — Os kan det ikke trøste, om Oppositionsbladene kalder Højre i Lyngby for Grævlunger, lige saa lidt som vi vil være med til at bruge Ukvemsord mod vore Modstandere, kalde dem Sammensmeltere eller Forrædere. Derved kommer vi ikke videre; men det kan vi sige, at en Mand, der som Oberst Colding fra Valgtribunen tør raabe „Hold Kæft“ til Vælgerbefolkningen, han kan umulig være en værdig Repræsentant for den menige Befolkning, og til ham har mange Arbejdere givet deres Stemme!

Om tre Maaneder er imidlertid disse Folketingsmænds Saga ude, lad os Kvinder bruge Tiden imens til at klare for os selv, at naar Valget atter staar for Døren i Lyngby og hele Landet over, da skal Kampen staa imellem Militarismens Mænd, der vil ruste og øde Folket økonomisk og moralsk, paa den ene Side, og paa den anden Side de Kandidater, der vil Kultur og Menneskelivets Ret. Og paa den Side maa Kvinderne da være.

Strejk.

Af Per Sivle.

(Alb. Cammermeyers Forlag.)

Enhver, der tager denne Bog i Haanden, skreven, som den er, af en af Norges yngste Forfatterkuld, vil naturligvis vente at faa Rede paa Arbejdsspørgsmaal og Arbejderforhold. Den første Forventning skuffes helt, den anden halvt.

Per Sivles Arbejdere er ikke selvbevidste. Det eneste af den moderne Arbejderbevægelse, der er naaet frem til dem i den

lille indestængte, norske Kystby, er Striken, lige som det første man gerne lærer af Sproget i et fremmed Land, naar man uden Forundskaber flytter derhen, er at bande. Der er nok en Arbejderforening, men der er intet Liv i den. Der er, med andre Ord, ingen bevidst Arbejderstand. Derfor ramler ogsaa det hele sammen med den mislykkede Strike, og det hele bliver, som altid, naar den faste Organisation savnes, værre end før.

Noget indgaaende Kendskab til Arbejdernes Forhold faar man heller ikke. Forfatteren har den traditionelle Tendens til at glide let over det stygge, men sande Billede af virkelig Nød; det eneste Indblik vi faar i en Arbejderfamilies Forhold, er paa en Pintsedag, hvor der er Foraars i Luften og Penge i Huset.

Heldigst er Forfatteren i den lille nydelige Skildring af Tøbruddet i den norske Kystdal. Her maler han med friske Farver og synes ret at være hjemme, men det er ikke noget nyt; det har saa mange andre gjort og det vil saa mange andre gøre; en Vaarstemning gør ikke Bogen moderne.

Men den er pænt skreven og kan ligge paa ethvert Bord, for den har egenlig ingen „oprørske“ Tendenser. Det er en smuk Arbejdernovelle, men intet Indlæg i Arbejdersagen. Hvad den maaske heller ikke skal være. Bystander.

Kvinderne i Indien.

(Saamanden.)

Dr. Emma Ryder, en amerikansk Kvinde, der praktiserer som Læge i Bombay, Hindostan, vil snart udgive en Bog om sine Erfaringer med Hensyn til Kvindernes Liv i Indien. Hun siger, at Ramabais Skildringer, der fyldte os med Forundring og Rædsel, ikke er det mindste overdrevne. Det Tyranni og den Grusomhed, som udøves, især mod de stakkels Enker, er rent ud eksempelvis. Hun skriver saaledes: „Da jeg kom til Indien, ventede jeg at finde Kvinder og Piger, der vilde ligne dem, jeg havde set i andre tropiske Lande, friske, med mørke Ansigter og leende, klare Øjne. Jeg kan ikke udtrykke den Forstemthed, jeg følte, da jeg mødte disse halvt udviklede Kvinder med deres haabløse Blik, deres skeletlignende Arme og Ben, og saa dem vandre det forestrevne Antal Skridt bag deres Husbonder, uden et Smil paa deres Ansigter. Naar jeg traadte ind i eller passerede deres Huse, hilste aldrig Lyden af Musik mine Øren. Naar jeg saa dem i den hedeste Middagsol med kun en tynd Kalikobeklædning paa Hovedet eller i øsende Regn gaa uden Regnhat, fordi ingen gift Kvinde har Lov til denne lille Behagelighed; naar jeg saa alle disse Ting og vidste, at der ikke var Kærlighed i deres Hjerte for dem, som skulde have været deres Opholdere, Beskyttere, Helte — ja da maatte jeg tænke paa den gamle Negerindes Ord til Fredrik Douglas i en af de mørkeste Dage af hendes Slaveliv: „Fredrik, er Gud død?“

En rig Købmand kom for at raadslaa med mig om sin Hustrus Helbredstilstand. Han var elegant klædt og bar en guldsyet Turban. Hans Ansigt og hele Figur tydede paa, at han rigeligt tog for sig af denne Verdens Goder. Han sagde: „Min Hustru